

Sygn. akt **XX GC 267/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jadwiga Smółcha
Protokolant:	sekr.sądowy Paulina Ogorzałek

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **sp. z o.o. w W.**

przeciwko **U. Ł.**

o zapłatę

orzeka:

utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Warszawie z 31 lipca 2014 r. sygn. akt XX GNC 612/14.

SSO Jadwiga Smółcha

Sygn. akt XX GC 267/15

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 10 lipca 2014 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o:

- orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwana U. Ł., prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) ma zapłacić na rzecz powoda spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w W. kwotę 214.147,38 zł (słownie: dwieście czternaście tysięcy sto czterdzieści siedem złotych 38/100) z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz kosztami postępowania nakazowego w tym kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 7.200,00 zł, w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu,
- w razie wniesienia przez pozwaną zarzutów w tym terminie, wyznaczenie rozprawy i utrzymanie w mocy nakazu zapłaty, zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwotę 214.147,38 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym z 31 lipca 2014 r. sąd nakazał pozwanej U. Ł. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w B., aby zapłaciła powodowi (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 214 147,38 zł (dwieście czternaście tysięcy sto czterdzieści siedem złotych i trzydzieści osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 9894 zł (dziewięć tysięcy osiemset dziewięćdziesiąt

cztery złote) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie zarzuty.

W piśmie złożonym 29 października 2014 r. pozwana wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w sprawie w dniu 31 lipca 2014 r. oraz wniosła o wstrzymanie wykonania ww. nakazu zapłaty na czas trwania postępowania prowadzonego na skutek wniosku pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów od tego rozstrzygnięcia. Jednocześnie pozwana wniosła zarzuty od nakazu zapłaty w których m.in. wniosła o uchylenie nakazu zapłaty z 31 lipca 2014 r., oddalenie powództwa w całości, zwolnienie jej od konieczności ponoszenia kosztów postępowania ze względu na trudną sytuację ekonomiczną. W zarzutach przyznała, że zawarła z powódką określone umowy pożyczki, jak również z uwagi na przejściowe trudności organizacyjne i ekonomiczne nie realizowała w należyty sposób zobowiązań wynikających z zawartych stosunków prawnych.

8 grudnia 2014 r. pozwana złożyło pismo stanowiące uzupełnienie zarzutów, przy którym załączyła zestawienie płatności dokonanych przez nią na rzecz M. s p. z o.o.

Postanowieniem z 29 grudnia 2014 r. sąd przywrócił pozwanej U. Ł. termin do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty.

W odpowiedzi na zarzuty powódka wniosła o ich oddalenie zarzutów i utrzymanie w mocy nakazu zapłaty. Na rozprawie 30 września 2016 r. pełnomocnik powoda podtrzymał stanowisko zaprezentowane w odpowiedzi na zarzuty, wniósł o pozostawienie w mocy nakazu zapłaty.

Sąd ustalił:

(...) sp. z o.o. (obecnie (...) sp. z o.o.) w W. zawarła z pozwaną U. Ł., prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) umowy pożyczki nr: (...), (...), (...) i (...). (dowód: odpis z KRS k.17-24, wydruk z (...) k.25-26, okoliczność przyznana przez pozwaną)

Jako zabezpieczenie umów pożyczki pozwana wystawiła cztery weksle gwarancyjne in blanco wraz z deklaracjami wekslowymi, w których wskazała, że spółka (...) ma prawo wypełnić weksle w każdym czasie, w przypadku naruszenia przez pozwaną jakiegokolwiek warunku zawartych umów, a w szczególności w przypadku niezapłacenia jakiegokolwiek należności z tytułu ww. umów. (dowód: weksle k.6, 42, deklaracje do weksli in blanco k.7-10). Pozwana w wyznaczonych terminach nie wywiązała się z zobowiązań wynikających z zawartych umów pożyczki. Powódka pismami datowanymi na 28 listopada 2013 r. poinformowała pozwaną o wypełnieniu weksli gwarancyjnych oraz wezwała ją do zapłaty sum wekslowych w kwotach: 42.610,15 zł, 66.136,52 zł, 78.754,68 zł oraz 26.619,03 zł. (dowód: pisma k.11-14)

Powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie dokumentów w postaci weksli, zawiadomień o uzupełnieniu weksla oraz pocztowej książki nadawczej. Wiarygodność i autentyczność tych dokumentów nie była kwestionowana przez pozwaną. Sąd oddalił i pominął wnioski dowodowe, zgłoszone w piśmie pozwanej datowanym 2 grudnia 2014 r., jako spóźnione, wniesione z naruszeniem dyspozycji art. 493 § 1 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie jest zasadne i należało je uwzględnić w całości.

W niniejszym postępowaniu powód dochodzi od pozwanej zapłaty kwoty 214 147,38 zł. Powód w tym celu wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, w oparciu o art. 485 §2 k.p.c., zgodnie z którym sąd wydaje również nakaz zapłaty przeciwko zobowiązanemu z weksla, czeku, warrantu lub rewersu należycie wypełnionego, których prawdziwość i treść nie nasuwają wątpliwości.

Zobowiązanie wekslowe ma charakter abstrakcyjny, który wyraża się tym, iż zobowiązanie zachowuje swą ważność niezależnie od wszystkich przyczyn, które spowodowały jego powstanie. Konieczną i wystarczającą przesłanką

uzyskania nakazu zapłaty przeciwko zobowiązanemu z weksla jest prawidłowa treść tego dokumentu. Art. 485 § 2 k.p.c. wskazuje bowiem, że ocena weksla w postępowaniu nakazowym ogranicza się do badania formy treści oraz wymagalności wyrażonego w dokumencie zobowiązania. W konsekwencji jeżeli weksel spełnia wymogi formalne - czyli zawiera wszystkie przewidziane w prawie wekslowym wymogi niezbędne dla jego ważności oraz jeśli roszczenie z niego jest już wymagalne, sąd zobligowany jest do wydania nakazu zapłaty.

Dopiero na skutek wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty, sąd powinien uwzględnić argumenty stron odnoszące się do łączącego je stosunku podstawowego, dla zabezpieczenia którego wystawiony został weksel in blanco.

W ocenie sądu zarzuty pozwanej nie zasługują na uwzględnienie. Nie ulega wątpliwości, że weksle, których dotyczy niniejsze postępowanie w chwili wystawienia były wekslami in blanco o charakterze gwarancyjnym. Zabezpieczały przyszłe roszczenia powódki, mogące wyniknąć z zawieranych z wystawcą weksla umów. Wystawca weksla może zatem podnosić, obok zarzutów dotyczących istnienia samego zobowiązania wekslowego, także zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową.

W judykaturze nie jest kwestionowany pogląd, że w procesie toczącym się po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty dopuszczalne jest powoływanie się na podstawę faktyczną i prawną wynikającą z łączącego strony stosunku prawnego, w związku z którym został wystawiony weksel gwarancyjny (tak: uchwała SN z dnia 7 stycznia 1967 r. III CZP 19/66. publ. OSNCP 1968, z. 5, poz. 79 i uchwała Połączonych I.: Cywilnej oraz Pracy i (...) z dnia 24 kwietnia 1972 r. III PZP, publ. OSNCP 1973, z. 5, poz. 72, wyrok SN z dnia 14 marca 1997 r. I CKN 48/97 publ. OSNC 1997, Nr 9, poz. 124). Przy czym Sąd nie ma obowiązku badania tego stosunku działając z urzędu, ale w zakresie, który wynika z twierdzeń procesowych stron (por. wyrok SN z dnia 24 października 2000 r. V CKN 136/00, publ. OSNC 2001, Nr 6, poz.89).

Nie budzi również wątpliwości, że w procesie wekslowym do dłużnika wekslowego należy wykazanie, iż weksel in blanco został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem, wierzyciel bowiem przedstawia dowód istnienia zobowiązania w postaci weksla (tak m.in. SN z dnia 24 października 1962 r. 2 CR 976/61, publ. OSNCP 1964, Nr 2, poz. 27, orzeczenie SN z 2 maja 1930 r. – II C 97/30, (...) 1930, s.201; orzeczenie SN z 24.10.1962 r. - 2 CR 976/61, OSN 1964, poz. 27; orzeczenie SN z 28.10.1963 r. – II CR 249/63, OSN 1965, poz. 208; orzeczenie SN z 24.02.1928 r. – I C 273/27, Z. O.. SN 1928, poz. 27)

Po wydaniu nakazu zapłaty na podstawie weksla pozwany powinien wszystkie okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe zmierzające do wykazania bezzasadności powództwa przytoczyć już w piśmie zawierającym zarzuty od nakazu zapłaty (art. 493 § 1 k.p.c.). Wśród zarzutów, za których pomocą pozwany o zapłatę weksla może się bronić, szczególnie istotne znaczenie przypada twierdzeniu, że powód otrzymał od pozwanego załączony do pozwu weksel in blanco w celu zabezpieczenia wierzytelności wynikającej z określonego stosunku i w związku z tym był upoważniony do jego uzupełnienia jedynie zgodnie z porozumieniem zawartym z pozwanym, wypełnił go zaś naruszając to porozumienie. Powiązanie przez strony upoważnienia do uzupełnienia weksla in blanco z istnieniem i treścią zobowiązania podlegającego zabezpieczeniu (stosunku podstawowego względem roszczenia wekslowego) powoduje, że wekslobiorca w zasadzie nie może na podstawie prawa wekslowego uzyskać wobec wystawców weksla własnego więcej praw niż mu przysługuje w ramach stosunku, z którego wynika podlegająca zabezpieczeniu wierzytelność, czyli w ramach tzw. stosunku podstawowego względem roszczenia wekslowego (por. uchwała połączonych Izb Sądu Najwyższego: Izby Cywilnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 kwietnia 1972 r., III PZP 17/70, OSNCP 1973, nr 5, poz. 72, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r., I CSK 641/09).

Przechodząc do oceny zarzutów zmierzających do wykazania nieistnienia zobowiązania ze stosunku podstawowego, stwierdzić należy, że ich zasadność nie została przez pozwaną wykazana. Nie przedstawiła ona żadnych dowodów, które podważałyby zasadność dochodzonego przez powódkę roszczenia, a w szczególności pozwana nie wykazała czy i w jakiej części roszczenia powódki z tytułu umów pożyczek zabezpieczonych wekslami zostały zaspokojone. Przedstawione przez pozwaną zestawienie wpłat na kwotę 72 232,48 zł jest dowodem niewystarczającym, albowiem na jego podstawie nie można ustalić jaka była ostateczna wysokość zobowiązań pozwanej z tytułu roszczenia głównego i roszczeń akcesoryjnych (odsetek) oraz w jakiej części została zaspokojona. Zgłoszony przez pozwaną zarzut

potrącenia był niedopuszczalny, albowiem zgodnie z art. 493 § 3 k.p.c. w postępowaniu po wydaniu nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym do potrącenia mogą być przedstawione tylko wierzytelności udowodnione dokumentami, o których mowa w art. 485 k.p.c., a pozwana takich dokumentów nie przedstawiła.

Uznając, że podniesione przez U. Ł. zarzuty nie mogą podważać słuszności roszczenia (...) sp. z o.o. sąd orzekł o utrzymaniu w mocy – w całości – nakazu zapłaty wydanego 31 lipca 2014 r. przez Sąd Okręgowy w Warszawie. (art. 496 k.p.c.)

SSO Jadwiga Smołuca

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)